

[Glistrup.]

så på det andet, at det har ikke hjulpet noget som helst, men tværtimod skadet.

Som hr. Heinesen allerede har nævnt det, så godtgør de oplysninger, vi har fået i udvalget, at det har været til skade for dansk økonomi at få fremsat og gennemført dette forslag om de hårde hvidevarer, og det er derfor i allerhøjeste grad på tide, at afgiften bliver ophævet, før skadevirkningerne bliver for store. Det er i allerhøjeste grad på tide, at vi får afklaret forholdene til den branche, der nu har været lammet, først af afgiftens indførelse og så af nærværende lovforslags behandling, og som skal have sin indtjening her i julehandelen, og hvor det er afgørende nu at kunne disponere. Det er også af betydning for eksporten på området, som i øjeblikket er ved at blive svækket som følge af den ulykkelige indvirkning, afgiften har haft på hjemmemarkedet.

Når vi, vel vidende at der var disse store ulemper ved lovforslaget, alligevel stemte for det den 15. maj ved tredje behandling; så var det, som det klart fremgik af vort indlæg ved den lejlighed, ikke fordi vi på nogen måde bagatelliserede ulemperne, men fordi vi fik et skriftligt løfte om, at der til gengæld vil blive gennemført indkomstskattelettelser på 10 mia kr. for 1975. Og vi sagde: så må denne begrænsede branche bære denne ulempe, for at samfundet som helhed kunne opnå den indkomstskattelettelser, der her var tale om.

Da regeringen ensidigt brød dette løfte til os og udskrev skatterne med 3 mia kr. mere, end der var lovet os ved behandlingen i maj måned, måtte regeringen selvfølgelig gøre sig klart, at så kunne man ikke både få i pose og i sæk. Man kunne ikke både udskrive disse 3 mia kr. for meget i indkomstskatter i forhold til, hvad man havde lovet, og så udskrive de 100 mill. kr. eller 140 mill. kr., som hvidevareafgiften ville indbringe. Derfor stod det regeringen aldeles klart, da den skulle gøre sit regnestykke i september måned, at der ikke var vundet 3 mia kr. ved denne udskrivning af for høj indkomstskat, men i det højeste 2,9 mia kr., for disse penge her til de hårde hvidevarer måtte selvfølgelig gå fra.

Det kan derfor ikke på nogen måde kaldes nogen vilkårlig forringelse af finanslovsforslaget, at man nu simpelt hen får stadfæ-

stet det, som har stået klart, i hvert tilfælde fra september måned, nemlig at man ikke både kan tage de 3 mia kr. for meget i indkomstskatter og de 100 mill. kr. i afgift på hårde hvidevarer. Hvis der har været nogen forvirring, så er den udelukkende kommet frem ved, at finansministeren, vidende om, hvordan forholdene var, på det finanslovsforslag, han fremsatte her i tinget i fredags, optager disse 100 mill. kr., som han på det pågældende tidspunkt vidste ikke havde nogen parlamentarisk dækning, som han vidste var gennemført i strid med de løfter, der var givet i maj måned.

Derfor er fejlen udelukkende begået ved trykningen af finanslovsforslaget. Under alle omstændigheder er fejlen jo ikke større, end at den forholdsvis let kan korrigeres i en tid, hvor regeringens oversigt over statens finanser i den grad svømmer, at man i september måned kan stille det som sit bestemte og ultimative krav, at vi mindst skal have et kasseoverskud på 1,7 mia kr. til næste år, og så en måned efter kommer med en finansplan, der siger: ja, nu er det ikke plus 1,7 mia kr., nu er det kommet minus 2,9 mia kr. Det var 4,6 mia kr., der svandt væk. Så kom man med nogle forslag i går, som koster vel en 5 mia kr., og så er der svundet 9,6 mia kr. væk. Så kommer man og taler i øvrigt om, at man opstiller disse ret, skal vi kalde det optimistiske forudsætninger, som mange af skønnene i finanslovsforslaget hviler på, og her er der tale om sølle 100 mill. kr. Det er selvfølgelig ikke nogen forringelse af finanslovsforslaget, at man lader et beløb af den størrelsesorden udgå, når det hele er i støbeskeen.

Ethvert forslag, vi behandler her i dette ting, er selvfølgelig enten en forringelse eller en forbedring af finanslovsforslaget med et eller andet mindre beløb; ellers kunne folkettingen jo ikke arbejde. Ethvert forslag medfører nogle statsudgifter eller nogle statsindtægter, og dette forslag ligger i den grad nede i småtingsafdelingen, at det absolut ikke kan være noget af det, som kan tillægges nogen større finansiel betydning, eller noget af det, der på nogen måde kan få finanslovsforslaget til at svømme. Men under alle omstændigheder er det bestemt ikke vilkårligt, det, der sker her, for det er simpelt hen konsekvensen af det, der blev sagt, da loven om hvidevareafgiften blev indført i